Mitfordské roky

JAN KARONOVÁ

Svetlo v okne

i527.net
vydavateľstvo


Mitfordské roky • 2

Mitfordské roky • 2

Svetlo v okne

JAN KARONOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 1995 by Jan Karon

A Light in the Window
All rights reserved.

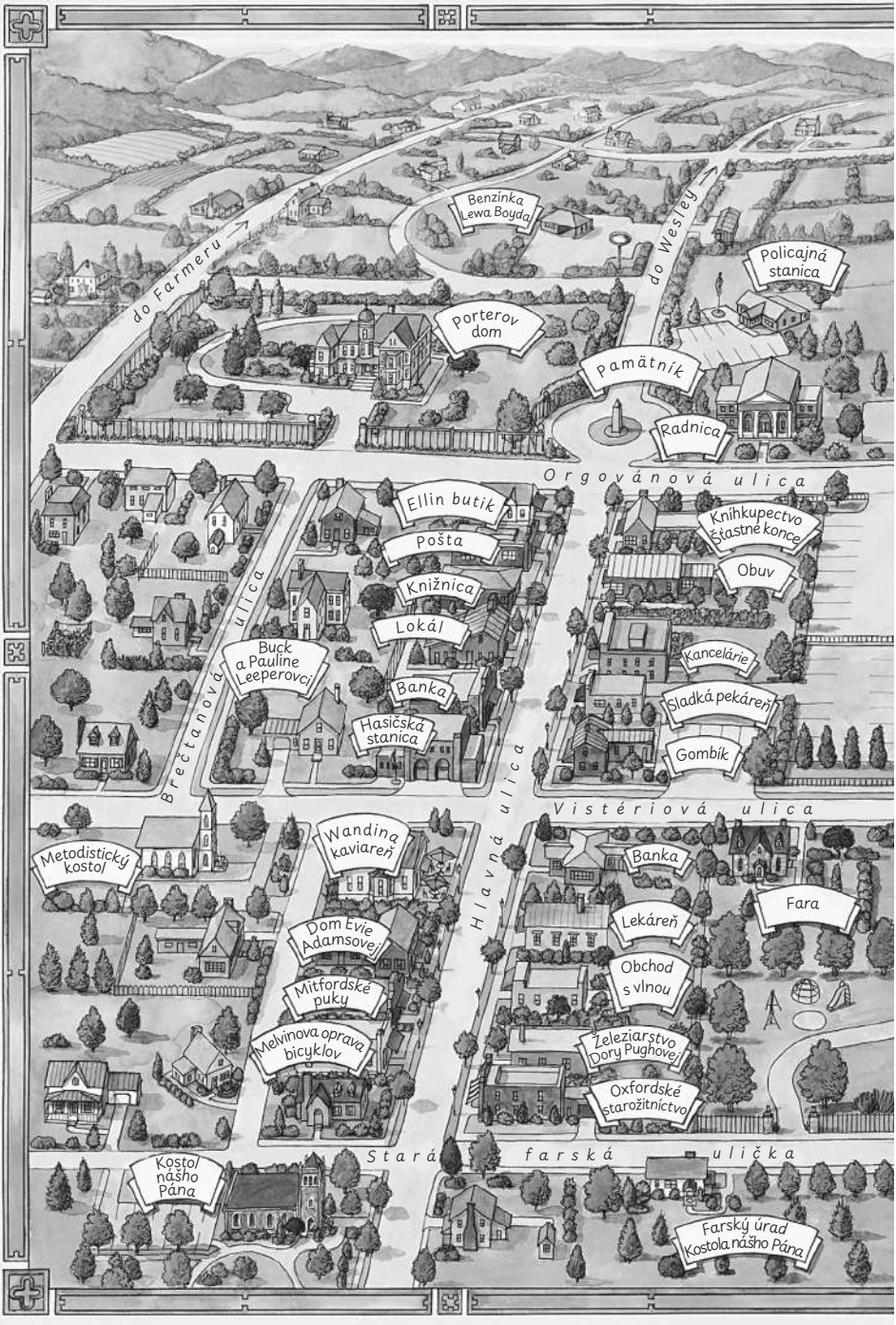
Dizajn obálky © Jana Nemcová

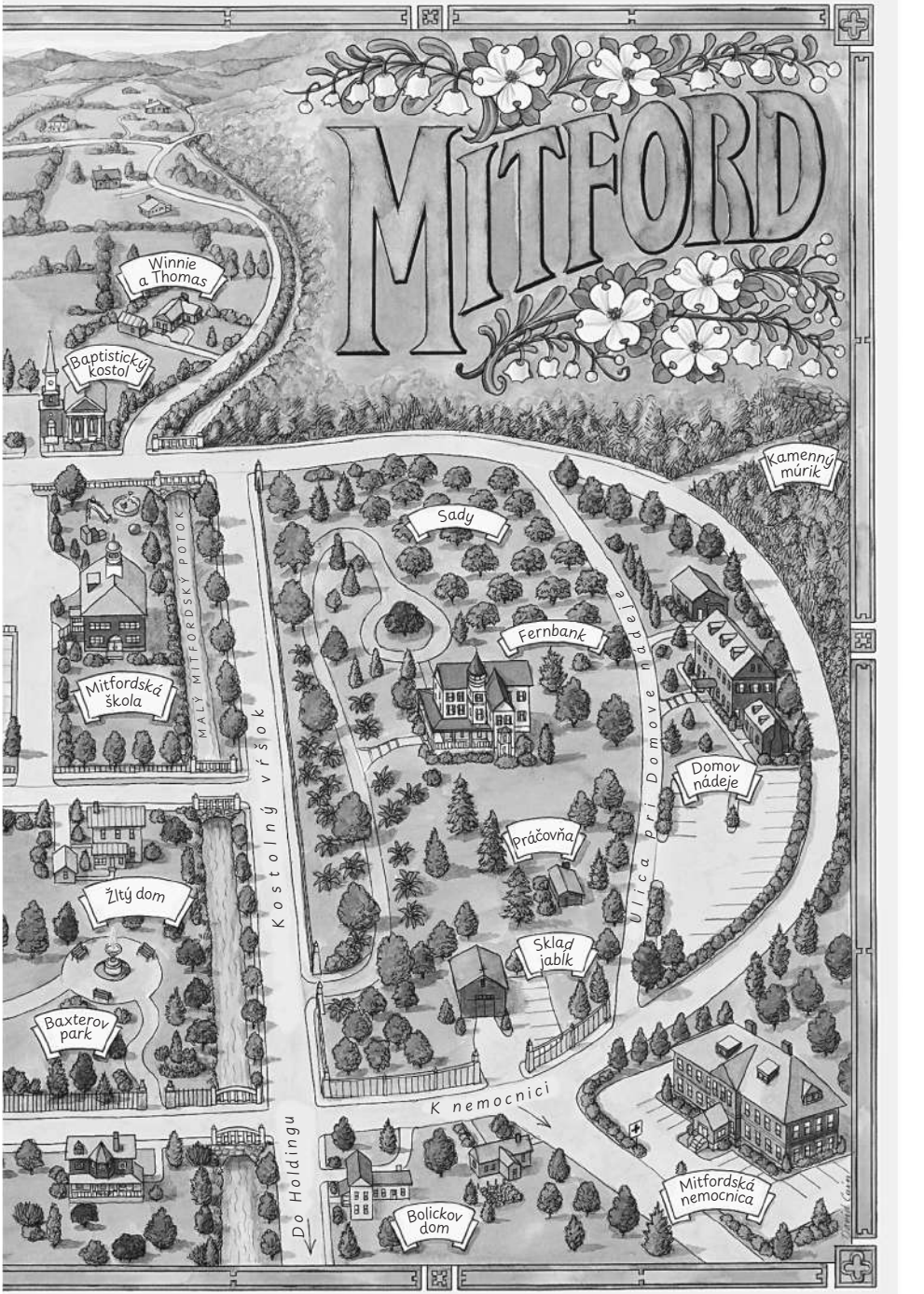
Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukovaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Preklad © Jana Hlatká
Copyright © i527.net, s. r. o., 2026
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-222-7

Mojej mame, Wande Setzerovej,
mojej povzbudzovačke


do Farmeru
Benzínka Lewa Boyda
do Wesley
Policajná stanica
Porterov dom
pamätník
Radnica
Orgovánová ulica
Ellin butik
Pošta
Knižnica
Lokál
Banka
Hasičská stanica
Buck a Pauline Leeperovci
Kníhkupectvo Šťastné konce
Obuv
Kancelárie
Sladká pekáreň
Gombík
Hlavná ulica
Vistériová ulica
Banka
Fara
Lekáreň
Obchod s vlnou
Železiarstvo Dory Pughovej
Oxfordské starožitníctvo
Metodistický kostol
Wandina kaviareň
Dom Evie Adamsovej
Mitfordské puky
Melvinova oprava bicyklov
Kostol nášho Pána
Farský úrad Kostola nášho Pána


MITFORD
Winnie a Thomas
Baptistický kostol
Kamenný múrik
Sady
Fernbank
Mitfordská škola
MALÝ MITFORDSKÝ POTOK
Kostolný vŕšok
Ulica pri Domove nádeje
Domov nádeje
Práčovňa
Žltý dom
Sklad jabĺk
Baxterov park
K nemocnici
Do Holdingu
Bolickov dom
Mitfordská nemocnica

Obsah

	Poďakovanie	11
JEDEN	Blízke stretnutia	13
DVA	Stratený	54
TRI	Nájdený	79
ŠTYRI	Banánové sendviče	112
PÄŤ	Kalamita	143
ŠESŤ	Miesto vody ľad	170
SEDEM	Viac než hudba	191
OSEM	Uchovávanie svetla	217
DEVÄŤ	Život ide ďalej	240
DESAŤ	Rodina	265
JEDENÁSŤ	Meg	288

DVANÁSŤ Viera, nie pocit 313
TRINÁSŤ Mlynské kamene 337
ŠTRNÁSŤ Opäť doma 358
PÄTNÁSŤ Pani Jar 378
ŠESTNÁSŤ Na dne 396
SEDEMNÁSŤ Porušenie pravidiel 409
OSEMNÁSŤ Strop 429
DEVÄTNÁSŤ Hasta la vista 447
DVADSAŤ Jún 463
DVADSAŤJEDEN Poznanie 488

Poďakovanie

Ďakujem Buckovi Waddellovi; Deraldovi Westovi; Murrayovi Whisnantovi; Joyce Alexanderovej; mitfordskému lekárovi, doktorovi Bunkymu Davantovi; mitfordskému právnikovi Tonymu DiSantimu; môjmu editorovi Daveovi Tohtovi; môjmu bratovi a priateľovi Barrymu Setzerovi; mojej sestre a komplicke Brende Furmanovej; bratovi Randymu Setzerovi, ktorý mi daroval košeľu na písanie; otcovi Jackovi Podsiadlovi; Gine a Allanovi Moreheadovcom; Laure Wattsovej; The Singing Boys of Beacon; a všetkým kníhkupcom, ktorých nadšenie pre Mitford si veľmi vážim. Ďakujem aj svojim čitateľom, ktorým s láskou ponúkam malé mesto s veľkou rodinou, ktoré si môžete celé prisvojiť.



JEDEN

Blízke stretnutia

Človek by nemal vážne premýšľať, keď prechádza cez cestu, povedal raz.

Červenú dodávku si všimol, až keď už bol takmer pri nej. Auto sa na neho rútilo obrovskou rýchlosťou a on v šoku prudko odskočil späť k obrubníku. Dopadol priamo na zadok. A kým auto s pískaním pneumatík rezalo zákrutu, podarilo sa mu letmo zazrieť vodiča – telefonoval.

„Otec Tim! Ste v poriadku?“

Winnie Iveyová sa tvárila tak nešťastne, až nadobudol istotu, že je vážne zranený. Nechal ju, aby mu pomohla vstať; v mieste, ktorým dopadol na obrubník, pocítil tupú bolesť.

Winniina široká tvár horela hnevom. „Ten šialenec! Prepánajána, čo to bolo za blázna?“

„Neviem. Možno som blázon ja, že som sa nepozeral, kam kráčam,“ zasmial sa chabo.

„To rozhodne nie! Videla som svetlo na semafore, stále bola oranžová, mali ste dosť času prejsť. A zrazu sa na vás rúti táto dodávka ako nákladný vlak a niekto v nej si len tak telefonuje!“

Obrátila sa k malému davu, ktorý vybehol z Bistra. „Telefón v aute!“ zvolala s odporom. „Verili by ste tomu? Mala som si zapísať jeho značku.“

„Ďakujem, Winnie.“ Položil ruku na pevné plecia majiteľky pekárne. „Máte mimoriadny talent byť v správnom čase na správnom mieste.“

Percy Mosely, majiteľ Bistra, vybehol von s obracačkou v ruke. „Na vašom mieste by som poprosil dobrého Pána Boha, aby toho chlapa kopol do zadku tak, že skončí vo Wesley. Z vašej omelety je obyčajná praženica.“

Farár si potľapkal po vreckách, nahmatal ťažký kľúč od fary a skontroloval peňaženku. Všetko bolo na svojom mieste. „Nič sa nestalo,“ ubezpečil priateľov. Tento incident bol skrátka len poľutovaniahodným dramatickým spôsobom, ako začať prvý týždeň po návrate z Írska.

Hoci strávil leto v Sligu, po návrate zistil, že o leto v Mitforde napokon vôbec neprišiel. Ruže mu stále kvitli, tráva pod sieťou obecných postrekovačov bola krásne zamatová a farníci mu na verande stále nechávali košíky s paradajkami. Keď kráčal po chodníku k fare, začul z garáže mohutné štekanie. Bolo to privítanie, ktoré mu chýbalo každučký jeden deň počas jeho pobytu za veľkou mlákou.

Odkedy sa pred necelým týždňom vrátil domov, každé ráno sa prebúdzal na to, ako Barnabáš stojí pri posteli a vážne naňho hľadí. Otázka v očiach jeho spoločníka, kríženca bouviera a ovčiarskeho psa, bola prostá: *Si doma nadobro, alebo ma zas opustíš?*

Prešiel cez kuchyňu a otvoril dvere do garáže. Barnabáš, ktorý počas jeho neprítomnosti zmohutnel ako medveď, sa naňho s radosťou vrhol. Predné laby vyložil farárovi na ramená a tak žalostne sa mu zadíval do očí, až sa mu v okamihu zahmlili okuliare.

„No tak, no tak. Už stačilo!“

Barnabáš odskočil, chvíľu tancoval na zadných nohách a potom sa vyrútil vpred, aby farárovi dôkladne olízal tvár a ľavé ucho mu zaliala poriadna dávka slín.

Obeť sa stiahla k zaparkovanému autu a lakťom narazila na kapotu. „‚Spievajte a hrajte vo svojom srdci,‘“ recitoval nahlas žalm, „‚za všetko vždy vzdávajte vďaky Otcovi!‘“

Barnabáš si okamžite sadol a uprene sa na neho pozeral. Chvostom pri tom zametal podlahu garáže.

Tento pes bol podľa všetkého jediný živý tvor, na ktorého platilo slovo Písma bez výnimky. Bol to úkaz, o ktorom Walter rozprával po celom írskom West Country.

„Dáme si maškrtu, parťák. A ty,“ prihovoril sa Dooleyho králikovi Jackovi, „ty dostaneš cviklovú vňať.“ Belgický obor naňho hľadel očami farby rašeliny.

V dome bolo ticho. Puny dnes nemala pracovný deň a Dooley bol na futbalovom tréningu. Chlapec mu hrozne chýbal; stále dokola si čítal tú jedinú naškriabanú správu, ktorú od neho za tie dva dlhé mesiace dostal:

Mám sa dobre. Barnabuš sa má dobre.
Jazdím na tom koňovi, až sa z neho práši.

Chýbala mu aj stará fara so svojím hlukom i tichom, slnkom aj tieňom. Nikdy predtým vo svojom farárskom živote nenašiel domov, ktorý by bol taký prívetivý a pohodlný – domov, ktorý mu pripadal skôr ako priateľ.

Vzápätí si na linke všimol tú vec. Bol na nej modrý pekáč, poznávacie znamenie Edith Malloryovej.

Toho sa obával.

Emma mu do Sliga napísala, že Pat Mallory zomrel krátko po tom, čo odišiel do Írska. Infarkt. Bez varovania. Pat vraj pocítil prudkú bolesť v hrudi, posadil sa na horný schod pred spálňou a po tom, čo skonal v sede, sa zrútil k päte schodiska, kde ho tesne pred večerou našla gazdiná, ktorá u Malloryovcov slúžila už tridsať rokov.

„Ach, pán Mallory," povedala vraj vtedy, „toto ste nemali robiť. Dnes máme lazane."

Ako tam tak sedel na statku vo výklenku okna a čítal Emmin päťstranový list, vedel, že po jeho návrate nebude Edith Malloryová strácať čas.

Už dávno pred Patovou smrťou ho veľmi vyvádzalo z miery, keď mu do ruky vložila tú svoju alebo mu prstami prešla po ramene. V istom momente naňho počas kázní začala žmurkať, čo ho rozptyľovalo do takej miery, že sa vrátil k svojmu starému zvyku – kázal ponad hlavy veriacich. Doslova.

Doteraz sa jej náhodným pasciam vyhýbal, no raz sa mu snívalo, že je s ňou zamknutý v šatni vo vestibule kostola, zúfalo búcha na dvere a prosí kostolníka, aby ho pustil von.

Teraz bol Pat, tá dobrá duša, v chladnom hrobe a Edithin pekáč stál na jeho kuchynskej linke.

Zapekané jedlá! Ich zvodná sila sa na mužov viery používala už dlho, často s úspešným výsledkom pre kuchárku.

Bolo to gesto, ktoré sa v prvej chvíli nedalo považovať za nič iné než za úprimnú dobrú vôľu. No len čo človek zjedol a vychválil prvé jedlo, vzápätí prišlo ďalšie, až kým slobodný kaplán neskončil ako ženatý a rozvedený diakon ani netušil, čo sa vlastne stalo.

V reči jedla existovali rôzne druhy zapekaných pokrmov. Väčšina slúžila na potešenie chorých alebo povzbudenie skľúčených. No iné boli podľa jeho dlhoročných skúseností také plné zvodov a inotajov, že prestali byť „brokolicovo-syrovým potešením" určeným pre žalúdok a stali sa šípmi mieriacimi priamo do srdca.

V každom prípade tu bol vždy problém, čo s riadom. Slušní ľudia ho vracali plný niečoho iného. Čo znamenalo, že osoba, ktorej ste ho vrátili, bola v určitom bode povinná dať vám niečo iné pod zub, a to všetko vytváralo nepredstaviteľne únavný kolobeh.

Od duchovných sa, samozrejme, nikdy nevyžadovalo, aby nádobu pred vrátením naplnili, ale tak či onak, vrátiť ju musel. A v tom bol, celkom nepochybne, ten háčik.

Priblížil sa k nevítanému prekvapeniu, akoby v ňom bol stočený had. Jeho poďakovanie, ktoré zajtra pošle po Puny, bude stručné a vecné:

Drahá Edith,
ste stále jednou z najlepších kuchárok v okrese.
(To nebola lož; bola to nepopierateľná pravda.)
Váš prístup k (doplniť, doplniť) *prevyšuje*
už len vaša láskavosť. Veľká vďaka.
V Jeho pokoji, otec Tim.

Hotovo.

Nadvihol pokrievku. Okamžite sa mu začali zbiehať sliny a srdce mu trošku poskočilo od radosti.

Zapekaná krabia zmes! Jedno z jeho najobľúbenejších jedál. S úžasom hľadel na tucet nadýchaných domácich bochníčkov tróniacich na lôžku z čerstvého krabieho mäsa a voňavej omáčky.

Možno, pomyslel si v náhlom zápale, *by bolo vhodné Edith Malloryovej zavolať práve v tejto chvíli a vyjadriť svoju vďaku.*

Keď sa načiahol za telefónom, uvedomil si, čo robí – vkladá nohu priamo do pasce.

Rýchlo pekáč znovu zakryl. „Vidíš?“ zamrmlal temne. „Takto sa to stáva.“

Pokiaľ ide o jedlo, človek sa musí mať neustále na pozore.

„Edith Malloryová vás chce definitívne dostať do chomúta,“ vyhlásila Emma.

Kým neprišla táto nevhodná poznámka, v malej kancelárii vládol hlboký pokoj. Okná boli otvorené a dnu prenikal ranný vzduch plný vtáčieho spevu. Poznámky ku kázni mu pribúdali svižným tempom a užíval si známe pohodlie svojho starého otočného kresla. „A čo má toto, prosím vás, znamenať?“

Jeho sekretárka na polovičný úväzok vzhliadla od účtovnej knihy. „Znamená to, že vám poriadne zavarí.“

Nepáčili sa mu jej slová. „Mám šesťdesiatjeden rokov a som starý mládenec. Prečo by ma niekto chcel... prečo by niekto... je to nemysliteľné,“ vyhlásil stroho.

„Viem, že na to stále myslí. Okrem toho, spomeňte si na otca Appela, ktorý sa oženil, keď mal šesťdesiatpäť, hneď ako mu nabehol dôchodok. A ten diakon, ktorý mal päťdesiatdeväť a vzal si tú ryšavku, čo vo Wesley vlastnila taxikársku firmu? Potom tu bol ten obchodný cestujúci, čo pracoval v Gombíku...“

„Ušetrite ma detailov,“ povedal úsečne, otvoril zásuvku a hľadal korekčnú pásku.

Emma sa naňho pozrela ponad okuliare. „Len na to pamätajte,“ zamrmlala.

„Na čo mám pamätať?“

„Že kto je dopredu pripravený, je varovaný.“

„Nie, Emma. Kto je dopredu varovaný, je pripravený.“

„Dokelu. Nikdy to nepoviem správne. Ale byť vami, radšej sa prikrčím, keď bude na dohľad.“

Krčím sa vždy, keď ju vidím prichádzať, už dvanásť rokov, pomyslel si.

„Jedna vec hovorí v jej prospech,“ pokračovala Emma a zapísala ďalší šek, „je to skvelá hostiteľka. Ako ste iste zistili pri svojich posedeniach, farár to potrebuje. Z toho, čo som zažila, niektoré manželky kazateľov neurobia ani polovicu z toho, čo ona. Samozrejme, ak sa k niečomu schyľuje s vašou susedkou – a Boh vie, že v to dúfam –, mali by ste jej skrátka dať pekný zásnubný prsteň. Potom by sa Edith musela zamerať na niekoho iného.“

„Emma,“ povedal a strhol kryt z písacieho stroja, „konečne som chytil niť pri najdôležitejšej kázni, akú som za posledný rok písal...“

„Len mi potom nehovorte, že som vás nevarovala,“ odvetila a stisla pery tým spôsobom, ktorý priam neznášal.

Na poludnie sa vo dverách objavil Ron Malcolm v červenej šiltovke a v čižmách pokrytých zaschnutým blatom.

Dvojmesačná neprítomnosť dodala každému, koho farár poznal – a vlastne aj celému Mitfordu – novú, priam dojímavú reálnosť. Nikdy predtým si nevšimol, že Ron Malcolm pôsobí dojmom prekypujúcej vitality. No možno práve práca tohto stavbára na dôchodku na projekte domova dôchodcov mu vliala farbu do tváre a dodala očiam ten jas.

„Tak, otče, už to fičí, už to ide. Jacobs k nám poslal svojho stavbyvedúceho. Dnes mu na stavenisku inštalujú

unimobunku.“ S veľkým pohnutím potriasol farárovi rukou.

„Nemôžem uveriť tomu, že sa to konečne deje.“

„Päť miliónov babiek!“ vyhŕkol Ron. „Tento domov dôchodcov je tá najväčšia vec, čo sa tu udiala od stavby tej nábytkárskej fabriky vo Wesley. Už ste stretli Leepera?“

„Leepera?“

„Bucka Leepera. Stavbyvedúceho. Rozprávali sme sa o ňom, kým ste odišli do Írska. Povedal, že sa skúsi zastaviť u vás v kancelárii.“

„Ešte som ho nestretol. Zájdem sa tam pozrieť, možno v stredu popoludní.“

Ron sa posadil na lavicu pre návštevy a sňal si šiltovku. „Je tu Emma?“

„Išla na poštu.“

„Myslím, že bude fér, ak s vami o Buckovi Leeperovi budem hovoriť na rovinu. Pred pár mesiacmi som vám vravel, že je to tvrdá nátura, grobian. Viem, že o vás sa báť nemusím, ale on je ten typ, pri ktorom by aj svätý stratil trpezlivosť.“

„Aha.“

„Jeho otec bol Fane Leeper. To bola prezývka od slova profánny. Volali ho tak preto, lebo jeden kazateľ raz vyhlásil, že je to ten najbezbožnejší – najprofánnejší – človek, akého kedy stretol. Zároveň to bol ten najlepší stavbyvedúci na celom východnom pobreží. Vďaka nemu traja dodávatelia rozprávkovo zbohatli, no potom ho dostal alkohol, ako sa hovorí. Musíte vedieť, že Buck je presne ako jeho otec. Od neho sa naučil remeslo, ale aj nadávať a piť. A jediný spôsob, ako sa vymaniť z tieňa svojho otca, bolo tromfnúť ho vo všetkých troch kategóriách.“

Ron sa odmlčal, akoby chcel nechať tú informáciu doznieť.

„Buck je na tejto stavbe preto, lebo nám ušetrí peniaze – a kopec starostí. Dokončí to načas a dodrží rozpočet, na to sa môžete spoľahnúť. Z úcty k vám, otče, som s Jacobsom hovoril o tom, aby nám poslali niekoho iného, ale na projekt takéhoto rozsahu nepošlú nikoho iného, len Bucka.“ Vstal a zapol si bundu. „Pravdepodobne za to budeme Jacobsa nenávidieť, ale kým to skončí, budeme mu ešte vďační.“

„Dôverujem vášmu úsudku.“

Ron otvoril dvere a s klobúkom v ruke cúval von. „Možno pôsobíte, že máte mäkké srdce, otče, ale raz či dvakrát som vás videl v akcii a viem, že Bucka zvládnete. Len mu nechajte voľnú ruku.“

Farár sa zahľadel von na javor cez cestu, ktorý od včera chytil nádych hrdze. „Nedokážem si predstaviť, že by pán Leeper predstavoval nejaký problém,“ povedal.

„Timothy?“

Bola to Cynthia, jeho susedka; nakúkala cez sieťkové dvere kuchyne a dlane si pritískala k tvári. Mala na sebe bielu blúzku, modrú džínsovú sukňu a vo svetlých vlasoch uviazanú šatku.

„Vyzeráš ako Heidi!“ zhíkol. Hoci priznala, že má niečo po päťdesiatke, boli chvíle, keď vyzerala ako dievčatko. Opäť ho prekvapilo, ako inak vníma ľudí – sviežejšie, živšie –, akoby len nedávno vstal z mŕtvych.

Prešla popri ňom a vo vzduchu zacítil jemnú vôňu vistérie. „Povedal si, aby som vymyslela niečo, čím oslávime tvoj návrat.“

Prešla k sporáku a nadvihla pokrievku na hrnci s polievkou, ktorú práve varil.

„Mňam,“ povedala, keď vdýchla jej vôňu. Potom sa k nemu otočila a usmiala sa. Oči mala ako zafíry, dymové

a hlboké, s tým takmer fialovým odtieňom, ktorý ho vždy vyviedol z miery.

„A... už si o tom premýšľala?“ spýtal sa a tŕpol, aby mu nepreskočil hlas.

„Hovorí sa, že aj steny majú uši. Radšej ti to pošepkám.“

Úplne zabudol, ako ľahko a prirodzene mu padne do náručia.

Na zasadnutie mestskej rady sa mu v ten večer absolútne nechcelo ísť. Po dvoch mesiacoch mimo domova takmer netušil, čo sa deje. Navyše sa stále cítil unavený z letu a z časového posunu, a tak podchvíľou rázne potriasal hlavou v nádeji, že si ju vyčistí. Predsa len pôjde; možno sa opäť dostane do obrazu a, úprimne povedané, bol zvedavý, prečo starostka Esther Cunninghamová zvolala neoficiálne stretnutie a prečo sa ho to týka.

„Nejedzte,“ prikázala mu Esther do telefónu. „Ray nesie z domu fazuľu, šalát a rebierka. Varil celý deň.“

„Aleluja,“ s úľavou si vydýchol.

V starostkinej kancelárii vládol čulý ruch. Ray práve vykladal večeru na obrovský písací stôl. Na jeho opačnom konci na všetko dohliadali fotky ich dvadsiatich troch vnúčat.

„Starostka,“ ozval sa Leonard Bostick, „hrozná škoda, že neviete variť tak dobre ako Ray.“

„Mám na práci lepšie veci,“ odsekla. „Varila som štyridsať rokov. Teraz je rad na ňom.“

Ray sa uškrnul. „Len im daj, miláčik.“

„Óóó!“ zvolal Paul Hartley. „Fajnové rebierka! Poďte sem, otče, a pomodlite sa.“

„Všetci sem!“ zavolala starostka na skupinku postávajúcu na chodbe. „Je čas na modlitbu pred jedlom!“

Esther Cunninghamová vystrela ruky a skupinka utvorila kruh.

„Náš Pane," začal farár, „sme vďační za dar priateľov a blížnych a za tých, ktorí sú ochotní priložiť ruku k dielu pre blaho tohto miesta. Ďakujeme ti za pokoj nášho mestečka a za tvoju milosť vykonávať prácu, ktorá nás čaká. Ďakujeme ti aj za toto jedlo a prosíme o osobitné požehnanie pre toho, kto ho pripravil. V mene Ježiš."

„Amen!" zborovo odpovedalo zhromaždenie.

Starostka sa postavila do radu prvá. „Tebe sa veru požehnania dostane, neboj sa," povedala manželovi. „Pozri sa na tú omáčku! Zase si to dokázal, zlatko moje."

Ray žmurkol na farára. *Šťastnejšieho človeka som hádam nevidel*, pomyslel si farár.

„Ako je na tom vaša cukrovka, otče?"

„Obávam sa, že to, čo ste v tom hrnci namiešali, je nanešťastie na moju cukrovku príliš," odvetil s ľútosťou.

„Tak si doprajte aspoň dvojitú porciu môjho šalátu," povedal Ray a naložil mu na tanier poriadnu kopu.

„Viete, o čom sa tu ideme baviť," začala starostka.

Všetci prikývli, okrem farára.

„Nechcem, aby sa to riešilo na zasadnutí mesta, a tiež nechcem, aby sa o tom oficiálne hlasovalo, vetovalo alebo sa do toho inak rýpalo. Jednoducho tu dnes večer nájdeme zhodu ako rodina a tak to aj zostane."

Pozrela sa im do tvárí a naklonila sa dopredu. „Jasné?"

Linder Hayes, tenký ako tyčka, sa pomaly postavil. Ruky si opatrne založil za chrbát, pozrel si na topánky a odkašľal si.

„Už je to tu," poznamenal Joe Ivey a drgol do farára.

„Vaša ctihodnosť," začal Linder.

„Nemusíte ma oslovovať ‚vaša ctihodnosť'. Toto je neoficiálne stretnutie."

„Vaša ctihodnosť," zopakoval Linder, ktorý bol právnik a potrpel si na formality, „rád by som hovoril v mene obchodníkov tohto mesta, ktorí sa musia živiť z každodenného chodu vecí. Nuž, vieme, že stará žena vyobliekaná v párty klobúčikoch a gumákoch, ktorá riadi dopravu pri pamätníku, nie je práve vábny pohľad pre turistov, ktorí sa sem začnú hrnúť najmä teraz, keď sa blíži sezóna farebného lístia.

Hovoríte, že je neškodná, ale o to v skutočnosti nejde. S tým jej povestným krivým zubom a starými vojenskými vyznamenaniami... pomyslite si, ako by to vyzeralo, keby sa zrazu vynorila z hmly a mávala na autá. Vyhnala by odtiaľto turistov tak rýchlo, až by sa vám z toho hlava zatočila."

„Len nech si idú," odsekla starostka podráždene.

„Pani starostka, s tými turistami bojujeme už roky. Všetci sme vám ustúpili, aby ste mali dosť priestoru robiť si svoju prácu, a vy ste si ju robili. Verne ste bránili to, čo je dobré a správne pre toto mesto, bránili ste plieneniu a vykorisťovaniu zo strany nezmyselného a bezhlavého stavebného rastu. Ale..." Linder sa na dlho odmlčal a poobzeral sa po miestnosti. „Dve ocenenia za vzorovú obec našim obchodníkom nenahradia hotovosť. Tá stará žena spôsobí, že deti spustia krik a dospelí chlapi stiahnu chvost a dajú sa na útek. Mňa turistický ruch neživí, ale moju ženu áno – a mimochodom, aj polovicu vašich vnúčat."

„Už sme v tom až po uši," zamrmlal Joe Ivey. „Mal som si vziať spacák a deku."

„Linder," povedala Esther Cunninghamová, „sadnite si a uľavte svojim nohám."

„Vaša ctihodnosť..."

„Ďakujem, Linder," prerušila ho starostka a zvažovala každé slovo.

Linder na moment zaváhal, ako list zachytený vo vánku. Potom sa posadil.

„Bola by som rada, aby sme sa pozreli na pár vecí, kým otvoríme krátku diskusiu," povedala starostka. „Najprv sa pozrime na môj program. V ňom neexistuje nič také ako stredná cesta, ľavá alebo pravá strana. Je to len jeden priamy program. Bodka. Joe, prečo nám nepripomenieš, čo je to za program?"

Joe vstal. „Mitford sa stará o svojich!" opäť si sadol, celý červený od pýchy.

„Mitford... sa... stará... o... svojich. To je môj program už štrnásť rokov, a kým budem starostkou, aj ním ostane. Bod číslo jeden: Pani Rose Watsonová môže mať krivý zub a môže byť bláznivá, ale je naša. Bod číslo dva: Na základe toho sa o ňu postaráme.

Bod číslo tri: Riadenie dopravy pri pamätníku je to najlepšie, čo sa jej stalo od čias, keď bola malé dievčatko a bola rovnako normálna ako vy alebo ja. Strýko Billy hovorí, že teraz spí ako bábätko, namiesto toho, aby sa celú noc túlala po tom starom dome, a dokonca je k nemu stále milá. Riadenie dopravy je pre ňu skutočná zodpovednosť. Je na to hrdá."

„Robí to fakt dobre," ozvala sa Ernestine Ivoryová, ktorá pri zvuku vlastného hlasu sčervenala ako cvikla.

„Čo si povedala, Ernestine?" spýtala sa starostka.

„Slečna Rose naozaj skvele riadi dopravu. Teda, to je len môj názor..."

„To je váš názor a názor množstva ďalších ľudí, ktorí si myslia to isté. Je to profesionálka. Absolútne netuším, kde sa to naučila."

„Navrhujem teda toto a prosím vás, aby ste to v sebe poctivo zvážili. Každý deň od dvanástej do jednej doprava

utíchne, lebo Mitford obeduje. Žalúdok mi začne vyhrávať presne v tom čase, tak ako aj vám ostatným. Navrhujem, aby sme slečnu Rose nechali riadiť dopravu päť dní v týždni od dvanástej do jednej. Vtedy prejde akurát toľko áut, aby bola šťastná."

„No a, Linder, musím vám uznať tie párty klobúčiky a smiešne šaty, preto navrhujem, aby sme jej dali uniformu. Tmavomodrú čiapku, sukňu a sako z mojich starých čias u námorníctva. Padne jej ako uliata. Bola som vtedy chudá ako prútik, však, drahý?"

Ray ukázal starostke palec hore.

„Ernestine, chcem, aby si išla ráno o desiatej so mnou a pomohla mi ju obliecť. A Joe, čo keby ste jej urobili pekný zostrih? Privedieme ju k vám do holičstva okolo jedenástej."

„Rád to urobím," odvetil Joe.

„Otče, bola by som rada, keby ste si toto vzali za svoje a modlili sa za to."

„Máte moje slovo," odvetil farár.

„A Linder, skutočne si vážim, ako vám na srdci ležia naši obchodníci. Boh vie, že to niekto robiť musí. Nejaké otázky?"

Skôr než by niekto stihol zareagovať, starostka buchla po stole kladivkom. „Zasadnutie je skončené. Kto je za, nech povie áno."

„Vážne, Joe," hovoril farár cestou domov Joeovi Iveymu, „po stretnutí s Esther Cunninghamovou mám vždy pocit, akoby ma prešiel parný valec."

Z Dooleyho je úplne iný chlapec, napísala mu Marge tesne predtým, než odišiel z Írska. Keď si to prečítal, zovrelo mu srdce. Toho starého Dooleyho si už stihol obľúbiť.

Naozaj sa učí hovoriť poriadne po anglicky, písala mu priateľka z farmy Meadowgate. *Len počkaj, budeš nadšený.*

Nemohol povedať, že by bol práve nadšený, keď svojho dvanásťročného zverenca znova uvidel. Po prvé, ten nezbedný prameň vlasov, ten večný „kohút", zázračne zmizol. Keď v júli odchádzal do Sliga, trčal mu z hlavy ako skamenený gejzír; teraz tam jednoducho nebol a Timovi, úprimne povedané, chýbal. Potom si všimol, že Dooleymu akosi blednú pehy, a to ho mrzelo obzvlášť.

Našiel v chlapcovi aj novú rozhodnosť, ktorú predtým zahliadol len letmo, nehovoriac o tom, že po sebe zatváral kečup aj majonézu. Ako sa mohlo za dva krátke mesiace udiať toľko zmien?

„Odmietam za to brať zásluhy," povedala mu Marge do telefónu prvý deň po jeho návrate. „Sú to tie základy, ktoré si v ňom už predtým mravčou prácou položil, len poriadne pohnojené kravským hnojom a čerstvým vzduchom. Minulý víkend pomáhal Halovi pri pôrode žriebäťa, čo na jeho sebavedomie zapôsobilo ako poriadna dávka hnojiva. A navyše, s ťažkým srdcom ti musím oznámiť, že Rebecca Jane urobila svoj prvý krok smerom ku... hádaj komu? K strýkovi Doolsovi!"

Ja som sadil, Apollo polieval, ale vzrast dal Boh, dumal farár, keď sa po zasadnutí mestskej rady blížil k fare. Joe Ivey mu ponúkol „za kalíšok koňaku", ak by mal chuť ísť hore, ale odmietol. Už sa nevedel dočkať, kedy bude doma a vkĺzne do svojho starého vínovočerveného župana, ktorý mu v Írsku tak veľmi chýbal.

Po rýchlej zastávke s Barnabášom pri živom plote v Baxterovom parku vzal zo skrinky fľašu minerálky a obaja vyšli hore schodmi.

„Dooley!"

„Prosím?"

Prosím?

Prešiel chodbou k chlapcovej izbe a našiel ho, ako sedí opretý o čelo postele, číta si a neprítomne sa škrabe na palci na nohe. Izba pôsobila nezvyčajne upratane.

„Ako to ide?“

Dooley zdvihol hlavu. „Skvele.“

„Paráda.“

Stál vo dverách a cítil takú tú rozpačitú radosť. „Čo to čítaš?“

„Základy veterinárnej medicíny.“

„Aha.“

„Vidíte toto?“ Dooley k nemu natiahol ruku s knihou. „To je fotka, ako sa rodí žriebä. Presne tak to bolo aj minulý víkend. Je to tá najparádnejšia vec, akú som kedy urobil... teda, najlepšia vec. Chcem byť veterinárom. Doktor Owen povedal, že by som ním mohol byť.“

„Samozrejme, že môžeš. Môžeš byť, čím len chceš.“ Vkročil do izby.

„Predtým som nikdy ničím nechcel byť.“

„Možno si predtým len nevidel žiadne možnosti.“

„Nikdy som nechcel byť kozmonautom ani rockovou hviezdou, ani ničím takým, ako chce byť Buster Austin.“

„To je v poriadku. Načo sa ponáhľať s tým, čím chceš byť?“ Sadol si na posteľ.

„To som si myslel aj ja.“ Dooley sa vrátil ku knihe. Ignoroval ho, ale bolo na ňom vidieť, že je rád, že tam farár je.

„Tak, ako sa má Buster?“ Ešte pred pár mesiacmi boli on a Buster Austin najväčší nepriatelia a Dooley mu stihol dvakrát poriadne naložiť.

„V pohode. Dnes sme si vymenili obedy. Chutí mu tá vaša sekaná, čo robievate. On mi dal svoj salámový chlieb.“

„Máš hotové úlohy?“

„Áno, pane.“

Áno, pane. Znelo mu to v ušiach ako nejaký cudzí jazyk.

„Ako si na tom s projektom z prírodopisu? Dokončíme ho v nedeľu večer?“

„Hej. Bude sa vám páčiť. Je to fakt paráda.“

Odkedy sa vrátil z Írska, uprene Dooleymu hľadel do tváre a snažil sa v nej niečo vyčítať. Niečo bolo inak. Možno sa zahojila nejaká stará rana; vyzeral skôr ako chlapec a nie ako niekto, kto zostarol skôr, než prišiel jeho čas.

Už to bol takmer rok, čo Russell Jacks, kostolník a Dooleyho starý otec, dostal zápal pľúc a museli ho urýchlene previezť na pohotovosť. Chlapec šiel vtedy z nemocnice domov s farárom a zostal uňho.

Priviesť Dooleyho Barlowea k sebe domov bolo jedno z najlepších rozhodnutí, aké kedy urobil. Iste, bol s ním kopec starostí a aj pohrôm bolo požehnane, ale za nič na svete by to nemenil.

„Počul som, že si každý týždeň chodil za dedkom. To je pre neho ten najlepší liek.“

„Hej.“

„Ako sa má?“

„Tá ženská, čo sa oňho stará, vraví, že sa má dobre, ale odkedy ste odišli, nemal ani kúsok pečeňovej zmesi.“

„Nehovor.“

„A poriadne ho to žralo.“

„Kúsok mu vezmeme. Uvidíme sa pri raňajkách. Zastavila sa tu Jenny?“

„Tá baba ma už vôbec nezaujíma.“

Farár sa uškrnul. *Aha-ho!* pomyslel si. *To je on. Môj starý Dooley.*

V spálni vyskočil Barnabáš na deku na konci postele, zívol a ľahol si, zatiaľ čo farár vošiel do sprchy. Hoci izba

s trámovým stropom na statku v Sligu bola úžasne pohodlná, dlhá cesta chodbou k trucovitej sprche, to bola úplne iná pesnička. Mal pocit, že potrvá azda aj celé mesiace, kým opadne jeho nadšenie z vlastnej kúpeľne, ktorú mal priamo pri izbe. Keď si sadol na posteľ a vytočil číslo svojej susedy, cítil sa s dokonale prázdnou hlavou taký spokojný a blažený, až sa to slovami nedalo opísať.

„Prosím."

„No ahoj."

„Timothy!" zvolala Cynthia. „Práve som na teba myslela."

„Určite máš na práci aj niečo lepšie."

„Myslela som na to, že môj nápad, ako to osláviť, bol príliš bláznivý."

„Bláznivý áno, ale nie príliš," odvetil. „Vlastne som premýšľal – kedy to podnikneme?"

„Hmmmm..."

„V sobotu večer?" spýtal sa nádejne.

„Dokelu! To príde môj synovec. Teda, ja sa teším, že príde. Musíš ho spoznať, je to zlatíčko. Sobota by bola taká dokonalá. Mohol by si v pondelok večer?"

„Zasadnutie cirkevného výboru," povzdychol si.

„V utorok musím dokončiť ilustráciu a v stredu ráno ju poslať kuriérom. Mohol by si v stredu okolo pol siedmej?"

„Stavebný výbor o siedmej."

„Dokelu."

„Mohol by som v piatok," navrhol.

„Skvelé!"

„Nie. Nie, počkaj, v piatok niečo je," povedal a natiahol telefónnu šnúru až ku komode, kde si otvoril svoj čierny diár. „Áno, už to mám. Nemocnica organizuje slávnostnú večeru pre Hoppyho a ja sa mám modliť na úvod. Neprišla by si?"

„Večera v nemocnici? Veď to je samovražda! Okrem toho nemocnice neznášam. Vieš, skoro som v jednej umrela."

„Nie, to som nevedel."

„A netuším, ako sa takéto veci vôbec dozvieš, ak neprídeme na to, kedy sa konečne stretneme. Čo tak nedeľa večer? Vtedy máš zvyčajne čas na oddych. Nedeľa by mohla byť fajn."

„Pomáham Dooleymu dokončiť projekt z prírodopisu. Musí ho odovzdať v pondelok ráno." Nevýslovné zúfalstvo ho oberalo o všetku spokojnosť, ktorú pred chvíľou cítil.

„Mohli by sme sa stretnúť zajtra o šiestej na lavičke pri tvojich nemeckých ružiach. Spravíme to tam a budeme to mať z krku."

Ale on to nechcel mať z krku. Chcel si to vychutnať, chcel, aby ten okamih trval.

„Vzdycháš," poznamenala.

„To len... po dvoch mesiacoch mimo domu sa toho naraz deje až príliš veľa."

„Chápem," povedala jednoducho.

„Chápeš? Naozaj?"

„Samozrejme, že chápem."

„Zavolám ti zajtra. Nechcem si naše stretnutie odbiť na záhradnej lavičke."

„Na tom hrboľatom, mokrom machu," zasmiala sa.

„Na tom studenom, vlhkom betóne," dodal skleslo.

„Dúfam, že sa dobre vyspíš." V jej hlase počul nehu. „Tá únava z časového posunu fakt trvá niekoľko dní."

„Áno. No. Tak teda," povedal a cítil sa nesmierne hlúpo, „zablikaj svetlom v spálni na dobrú noc."

„Zablikám, ak zablikáš aj ty."

„Cynthia?"

„Áno?"

„Ja...“ Odkašľal si. „Ty...“

„No tak, vyklop to,“ pobádala ho.

Hlas sa mu zasekol v hrdle; nedokázal by zo seba vydať ani slovo, hoci by mu od toho závisel život.

„Už sa viac nebudem trápiť tým, že som príliš bláznivá. To ty, Timothy, si až príliš bláznivý!“

Srdce mu búšilo, keď zložil slúchadlo. Skoro jej povedal, že ju miluje, že je úžasná; skoro prepadol cez okraj útesu bez toho, aby sa mohol zachytiť o nejaký výstupok.

Prešiel k oknu a pozrel sa na jej domček. Videl, ako svetlo v oknách jej spálne pod rínou dvakrát bliklo. Preletel okolo postele a cvakol vlastným vypínačom – vypnúť, zapnúť a vypnúť.

„Môj ty svete,“ lapal v tme po dychu. „Kto tu vlastne má dvanásť?“

Keď jej volal na poludnie, odkazovač vydal len sériu dlhých pípnutí, po ktorých nasledoval oznamovací tón. Práve položil, keď telefón zazvonil.

„Otče!“ ozval sa Absalom Greer, vidiecky kazateľ.

„Brat Greer! Práve dnes popoludní som vám chcel volať.“

„Nuž, pane, akú veľkú spúšť som po sebe zanechal?“

„Ľudia mi stále hovoria, ako sa im páčila vaša výpomoc v Kostole nášho Pána. Viete, neboli na vás pripravení. Dúfam, že to pre vás nebolo na začiatku príliš ťažké.“

„Prvá nedeľa bola riadne biedna. Vaše ovečky vás veľmi nepočúvali, pokiaľ ide o podporu starého prebudeneckého kazateľa. Ďalšiu nedeľu bol kostol tak napoly plný, povedal by som. Tretiu nedeľu už bolo nabité. A tak to šlo ďalej, až kým nestáli aj na schodoch. Keby ste sa nevrátili domov tak skoro, vyzval by som ich, aby prišli dopredu. Ku koncu som mal čo robiť, aby som sa udržal na uzde.“

Otec Tim sa zasmial. „Priateľu, na vás sa mi bude len ťažko nadväzovať."

„Snažil som sa krotiť aj s tou sírou a peklom, ale nie vždy sa mi to podarilo. ‚Kajajte sa a budete spasení!' hovoril Ján. ‚Kajajte sa a budete spasení!' hovoril Ježiš. V tom je jadro veci. Ak nerobíte pokánie, nebudete spasení. Tak im rozprávate o tom, čo to znamená, keď sa nekajajú, a to dnes ľudia nechcú počúvať."

„Radšej svojich ľudí na mňa pripravte, keď zavítam k vám na vidiek."

Absalom sa srdečne zasmial. „To je takmer nemožné!" Živo si predstavoval tváre svojho vidieckeho baptistického zboru, keď uvidia kazateľa v „dlhých šatách".

„Niečo pre vás mám," povedal farár. „Rád by som vám to niekedy priniesol a tiež si vypočul, čo videl iný muž z mojej kazateľnice."

„Len nám dajte vedieť, kedy prídete. Prichystáme poriadnu hostinu."

„Urobím to! A nech vás Boh žehná za všetku tú námahu, ktorú ste nám tu venovali. Malo to svoj význam. Ron Malcolm povedal, že podávate len a len čisté evanjelium."

„Kazateľ sa musí stiahnuť do úzadia, aby evanjelium vyniklo, ak to dovolíme."

Keď farár zavesil, zostal sedieť s úsmevom na tvári. Ten starý muž s hustým obočím a hrivou strieborných vlasov skutočne nechával evanjelium vyniknúť. A na tú vysokú, šľachovitú postavu na kazateľnici s modrými očami, ktoré žiarili ako kresadlo narážajúce na kameň, s vetvičkou vavrínu v gombíkovej dierke, bol úžasný pohľad, ako povedala Cynthia.

Greer, napísal si do kalendára na tretí októbrový týždeň.

Keď odchádzal z kancelárie, jemne mrholilo, no cestou sa odrazu otvorili nebesia a spustil sa lejak. Premočený do nitky vbehol pod markízu obchodu s vlnou, na ktorú bubnoval dážď, a zvažoval, čo urobí. Hazel Baileyová na neho mávala zo zadnej časti obchodu a naznačovala, aby vošiel dnu a schoval sa. Ale keďže bol už aj tak premočený, rozhodol sa, že prebehne domov.

Zdvihol si noviny nad hlavu a už-už sa chystal vyraziť k ďalšej markíze, keď začul klaksón. Bol to čierny Lincoln Edith Malloryovej, ktorý bol veľký približne ako obytný dom.

Okno sa potichu zviezlo dolu, akoby bolo namazané olejom, a jej vodič sa naklonil cez sedadlo.

„Otec Tim," zakričal Ed Coffey, „pani Malloryová vraví, že máte nastúpiť. Odvezieme vás domov."

Voda už tiekla popri obrubníku ako dravý prúd. Nastúpil.

Edith Malloryová by pokojne mohla byť Kleopatrou na svojej bárke, súdiac podľa záplavy hodvábneho pršiplášťa, ktorý sa rozlieval po mäkkej koži sedadiel, a mahagónového baru, ktorý sa vysunul z lakťovej opierky.

„Sherry?" spýtala sa a usmiala sa tým tajuplným spôsobom, z ktorého mu stúpol adrenalín. Bol to však ten typ adrenalínu, ktorý vás núti k úteku.

„Nie, ďakujem!" zvolal a snažil sa niečo urobiť s tými rozmočenými novinami. V teplom interiéri visel hotový mrak parfumu; okamžite pocítil závrat, akoby bol omámený ako štvorročné dieťa, ktoré ukladajú na popoludňajší spánok.

Také to bolo s Edith; človek stratil ostražitosť presne vtedy, keď ju potreboval najviac.

„Hrozné počasie, a predovšetkým vy musíte dbať na svoje zdravie..."

Prečo predovšetkým ja? pomyslel si podráždene.

„... ste predsa náš pastier a vaše stádočko potrebuje, aby ste sa o nás starali." Edith sa naňho pozrela svojimi veľkými hnedými očami, ktoré úplne potláčali jej ostré črty; uvedomil si, že mu pripomína také to smutné dieťa ulice z gýčových obrazov maľovaných na zamate.

„Nuž, áno, v tom máte pravdu," povedal strnulo. V spätnom zrkadle uvidel oči Eda Coffeyho; mal dojem, že sa mu v kútikoch tvoria vrásky, akoby sa široko usmieval.

„Musíte byť silný a zdravý," hrkútala, „pre všetky tie vaše vdovy a siroty."

Bezmyšlienkovite sa pozeral von oknom a ani si nevšimol, že už prešli jeho ulicu. Markíza nad Bistrom sa na jednom rohu uvoľnila a dážď z nej na chodník dopadal ako vodopád.

„Dajte si aspoň hlt sherry," povedala a naliala mu z karafy, ktorá v mahagónovom bare sedela ako vajce v hniezde.

„Naozaj si nemyslím..." začal, ale vtom pocítil, že už drží pohár v ruke.

„Tak, a je to!" vyhlásila. „Hneď vám bude lepšie!" Keď sa usmiala, široké ústa jej vytvorili na lícach sériu drobných vrások, ktoré mu pripomínali krepový papier. Niektorým ľuďom sa skutočne zdala príťažlivá, pripomenul si – prečo jemu nie?

Odpil si zo sherry a vrátil jej pohár, pričom sa cítil ako dieťa, ktoré práve vypilo sirup proti kašľu.

„Dobrý chlapec," povedala.

Kde to vlastne sú? Okná boli zaliate dažďom a svetlá auta neprenikli dosť ďaleko na to, aby mal predstavu, kde sa nachádzajú. Práve prešli okolo Bistra, ale nepamätal si, že by na rohu odbočovali. Možno prešli okolo pamätníka a smerovali k Wesley.

„Ehm, prečo sme nešli k fare?" Pocítil miernu paniku.

„Pôjdeme tam už o malinkú chvíľočku," povedala a žmurkla na neho. Nemohol uveriť, že sa jej ruka po sedadle priplazila k tej jeho ako had. Spomenul si na ten sen o vestibule kostola a na to, ako búšil na dvere a volal o pomoc Russella Jacksa.

Nenápadne, aspoň si to myslel, ruku odtiahol a poškriabal sa na nose. Sherry mu v nejakej vzdialenej komôrke mysle rozsvietilo malé svetielko. Možno si predstavovala, že kvôli peniazom na priestory pre nedeľnú školu ju bude ochotný vziať za ruku. Bude potrebných dobrých dvestotisíc dolárov, aby sa to rozľahlé podkrovie, ktoré pripomínalo pristávaciu dráhu, zmenilo na vhodný priestor, o ktorom sníval Josiah Baxter. No jeho ruka ich z nej určite „nevydojí". Na stretnutí s cirkevným výborom si urobili zoznam vecí, ktoré robiť nebude, aby nemohol neskôr nikto protestovať.

Nebude sa napríklad zúčastňovať na žiadnych zbierkach mimo kazateľnice. Bodka. Nebude nikoho osobne obletovať, prehovárať, kázať mu, zaliečať sa mu sladkými rečičkami ani nikoho prosiť o peniaze na akúkoľvek stavbu.

„Ach, Timothy," vzdychla Edith Malloryová a hladila tvíd na jeho rukáve, akoby to bola mačka, „to Írsko s vami urobilo zázraky." Prisunula sa bližšie. „Byť vdovou je také osamelé," potiahla nosom, „niekedy ma skrátka všetko tak veľmi bolí."

Keď ho, premočeného takmer do nitky, konečne vysadili pri fare, Puny sa práve chystala na odchod. S hrôzou naňho hľadela, kým si obliekala kabát.

„Vyzeráte, akoby ste prežili niečo strašné!"

„Samotné peklo!" vyhŕkol.

Zostala šokovaná, že z jeho úst vyšlo takéto slovo.

Keď v pondelok dorazil pred úrad, stála tam červená dodávka. Zdalo sa, že niekto vnútri telefonuje z autotelefónu.

Kým farár lovil vo vrecku kľúč, muž vystúpil z dodávky a zabuchol za sebou dvere. Hodil cigaretu na chodník a pätou ju zašliapol.

Bol to veľký, svalnatý a ťažký chlap. Nohavice mal zastrčené do vysokých topánok, pod prešívanou vestou flanelovú košeľu a na hlave ochrannú prilbu.

„Vy ste farár?"

„Áno. Čo pre vás môžem urobiť?"

Muž si z náprsného vrecka košele vytiahol škatuľku Lucky Strike, vyklepal z nej cigaretu, zapálil si a zhlboka si potiahol.

„Buck Leeper," predstavil sa, pristúpil k farárovi a podal mu ruku. Potrasenie trvalo len okamih, no v tom zlomku sekundy pocítil farár zvláštny šok. Mužova ruka pôsobila obrovsky, bola opuchnutá a červená, akoby mu mäso malo každú chvíľu prasknúť pod kožou.

„Rád vás spoznávam," zaklamal, no cítil, ako sa mu tie slová automaticky sformovali a samy vyšli z úst. Svojím spôsobom bol vlastne rád, že sa s ním stretol; mal to aspoň za sebou. „Poďte ďalej, pán Leeper, dáte si šálku kávy?"

„Nedám," odvrkol a natlačil sa do dverí pred farárom. Farár si zavesil bundu na vešiak a všimol si, ako prítomnosť tohto muža miestnosť odrazu opticky zmenšila.

„Malcolm vravel, že sa vás mám spýtať na tie záhradné sochy."

„Záhradné sochy?"

„Váľajú sa tam hore na stavbe. Zhrnuli sme ich buldozérom. Je ich tam možno tucet, niektoré sú rozbité, iné nie. Nemám čas sa s tým babrať." Vydýchol oblak dymu.

„Veľmi zaujímavé. Určite tam hneď vybehnem. Dajte mi tak hodinku."

Stavbyvedúci si z cigarety rýchlo, no zhlboka potiahol. „Buldozéry ma stoja päťdesiat babiek na hodinu, nemám hodinku."

„Nuž, dobre. Čo teda navrhujete?"

Leeperov tón bol drzý a tvrdý. „Povedzte mi, že tie haraburdy môžem buldozérom zhrnúť dolu zo svahu."

Farárovi stuhla krv v žilách. „Ocenil by som," povedal vyrovnane, „keby ste tú cigaretu zahasili. Táto malá miestnosť dym neznesie."

Stavbyvedúci si ho dlho premeriaval, potom cigaretu pustil na dlážku a zašliapol ju pätou.

Otvoril dvere. „Nemám čas behať hore-dolu a robiť poslíčka pre váš stavebný výbor. Ak tie sochy chcete, príďte si po ne," dodal a hneď bol preč.

„Ajaj," zúfal si Ron Malcolm.

„Nemôžem povedať, že ste ma nevarovali."

„To áno, ale asi neexistuje varovanie, ktoré by človeka na Bucka Leepera naozaj pripravilo. Ja som trval na tom, aby sem prišiel, pozdravil sa, predstavil a spýtal sa vás na tie sochy. Myslel som si, že by ste si ich chceli nechať, ale nebol som si istý. Asi je to moja vina. Mal som to vybaviť sám."

„Nie. Počkajte! Nikto nie je na vine a ani nebude. Ak dnešné ráno o niečom vypovedá, čaká nás poriadne divoká jazda. Ten chlap je chodiaca časovaná bomba. V tom prípade sa chcem od neho držať čo najďalej a nechať ho, nech si robí svoju prácu."

„Dobre," súhlasil Ron.

Predseda stavebného výboru vyzeral tak skleslo, že mu farár položil ruku na plece. „Hlavu hore."

Keď sa Ron s modrou dodávkou pohol od obrubníka a mieril ku Kostolu nášho Pána s nákladom sôch, zdalo sa, že má lepšiu náladu.

„No, dokelu," povedala Emma kyslo a podala mu slúchadlo.

„Rozhodla som sa, že stavebný výbor sa v stredu večer stretne u mňa." Edith Malloryová bola sama so sebou veľmi spokojná. „Všetkých som obvolala a samozrejme sa im ten nápad páčil. Magdolen pripraví ten svoj vychýrený kukuričný nákyp a ja urobím sviečkovicu."

Sviečkovicu!

„Viem, ako si potrpíte na dobrú sviečkovicu. Dala som si ju poslať až z New Yorku."

„To je od vás veľmi štedré. Samozrejme, naozaj ste sa kvôli pracovnej schôdzi nemali obťažovať s večerou..."

„Život je predsa taký krátky," povedala a potiahla nosom. „Prečo mať nudnú schôdzu, keď môžeme mať slávnostnú večeru?"

Netušil. Naozaj, prečo?

„Môžete si pozrieť ten očný kaz, čo som si dala namaľovať v pracovni. Vyzerá to, akoby som tam mala policu so starými knihami."

„Aha."

„Ed vás vyzdvihne o trištvrte," povedala. Počul ten tichý mľaskavý zvuk, ktorý vydávala, keď si potiahla z tej prekliatej cigarety.

„Nie!" takmer vykríkol. Jeho auto stále stálo v garáži s vybitou batériou. „Ehm, nie, ďakujem. Prídem s Ronom. Musíme toho veľa prebrať..."

„V poriadku, ale Ron príde s Tadom Sherrillom, hovoril totiž, že jeho dodávka... čo to vlastne vravel... myslím, že mu prasklo tesnenie."

„Nevadí, natlačím sa k nim. A ďakujem, Edith. Je to od vás veľmi láskavé.“ Okamžite zložil a vôbec ho neprekvapilo, keď zistil, že má mierne vlhké čelo.

„V júni,“ povedala Puny.

„Nie,“ vzdychol si farár.

„Štrnásteho.“

„Ako to bez teba zvládnem? Tohto dňa som sa hrozil.“

„Nebudete to musieť zvládať bezo mňa,“ odvetila. „Po svadobnej ceste sa predsa vrátim. Vravela som vám to.“

„Áno, ale nemali by ste sa s Joe Joeom posunúť k tomu, že budete mať deti alebo... niečo?“

„Nie hneď v tom okamihu, ak dovolíte,“ povedala šibalsky a položila vedro doprostred dlážky. Napadlo mu, že jeho gazdiná ešte nikdy nevyzerala tak očarujúco. Ryšavé vlasy jej akoby žiarili akýmsi vnútorným svetlom, z celej jej bytosti vyžarovalo šťastie. Bolo to, akoby mal v dome zažatú nádhernú lampu, a rozhodne nechcel, aby to svetlo zhaslo.

„Samozrejme,“ dodala, kým namáčala kefu do mydlovej vody, „nenecháme vás v štichu. Kým budem preč, nájdeme niekoho, kto sa tu o vás postará.“

„Ja nechcem nikoho iného,“ odsekol urazene.

„Ale choďte, a zjedzte radšej tú mrkvu! Urobila som ju tak, ako ju mal rád môj dedko, s maslom a trochou hnedého cukru. A to sú všetky sladkosti, čo dnes dostanete.“

„Ďakujem ti, Puny,“ povedal. Nemohol si nevšimnúť, že keď mu v týchto dňoch odvrávala, vždy sa pri tom usmievala. Keď na ňu hľadel, ako kľačí na rukách a kolenách na kuchynskej dlážke, v tej úprimnej oddanosti, na ktorú sa sotva dokázal pozerať, uvedomil si, že Puny má rád ako vlastnú.

Zaujímalo ho, či Cynthia už dokončila tú ilustráciu pre vydavateľa, s ktorou sa tak ponáhľala. Keď jej zavolal, ozval sa len koniec jej odkazu na záznamníku: „... po pípnutí, vďaka," a potom akýsi šum, ktorý znel ako kamión valiaci sa po diaľnici.

Keď zložil, chvíľu len tak sedel a hľadel na dážď bičujúci okná farského úradu. Uvedomil si, že s ňou vlastne ani tak nechcel hovoriť. Skôr túžil po tom, aby ju mohol vidieť.

V pršiplášti a klobúku do dažďa sa zakrádal k fare a zaprisahával sa, že hneď zajtra ráno zavolá Lewa Boyda, aby mu cez káble naštartoval batériu. Skôr než vošiel do vlastných dverí, zaklopal u Cynthie.

Strieška nad nízkym zadným schodíkom neposkytovala takmer žiadnu ochranu. Vietor a dážď ho nemilosrdne bičovali.

„Cynthia!" zvolal do toho burácania. Vedel, že sieťkové dvere zamkla, aby ich vietor nezachytil a nevytrhol z pántov.

Znova zakričal jej meno. Zo smeru od schodiska slabo presvitalo svetlo. Zalomcoval sieťkou a zabúchal najsilnejšie, ako vládal. Videl, ako Violet vyskočila na kuchynskú linku a zízala naňho, akoby bol smetiar.

„Toto je šialené!" zamrmlal napokon a utekal cez premočený živý plot do teplej kuchyne vo vedľajšom dome.

V Jasnom dni, obrovskom modernom dome Malloryovcov, ktorý sa rozprestieral na hrebeni s výhľadom na údolie, ich privítala Magdolen. „Och, výborne! Pán farár je tu!" povedala natešene a pomáhala mu vyzliecť pršiplášť. „Sme takí radi, že ste sa vrátili z Írska. Človek si tam nikdy nemôže byť istý životom. Je to priam tragédia."

Tad a Ron nechali svoje mokré pršiplášte vo vestibule a pobrali sa do knižnice, kde hostiteľka podávala jednohubky.

„Naozaj ste nám chýbali počas toho celého... no, veď viete," povzdychla si Magdolen. „Slečna Edith to niesla tak ťažko a nemala žiadne deti, čo by ju utešili. Myslela som si, že by ste možno chceli vidieť, kde som našla pána Pata." Odviedla ho k schodisku.

„Presne tam," ukázala na tretí schod zdola. „Skončil tam, opieral sa bokom o zábradlie. Keď som vošla do haly, mal oči dokorán a hľadel priamo na mňa. Zdalo sa mi, že má akúsi bledú farbu. Tak som mu povedala: ‚Pán Pat, urobila som vám veľkú, peknú misu lazaní, tak si poďte sadnúť k stolu, nech to nevychladne.'"

Striasla sa a pevne sa mu chytila ramena. „A vtedy sa... skotúľal až celkom dolu."

„Magdolen!" okríkla ju ostro Edith Malloryová, chytila farára za druhé rameno a ťahala ho do knižnice. Päť vlhkých členov výboru sa krčilo pri ohni, ktorý praskal a pukotal v kozube.

„Blato a zase len blato," hovoril práve Ron Malcolm.

„Rieky blata." Tad Sherrill si odfrkol. „Oceány blata."

„A ďalšie blato nás ešte len čaká, ak vyjde predpoveď," oznámila Winona Presleyová a poklopkala perom po svojom zápisníku.

Hostia, zohriati kabernetom z malloryovskej pivnice, vášnivo diskutovali o prírodných katastrofách, ktoré kedy zažili.

„Raz som pracoval na jednej stavbe v Kentucky," pridal sa Ron, „kde v kuse pršalo dvadsaťjeden dní." Potešilo ho, že mäso si môže krájať len vidličkou. „Keď bolo po všetkom, štyri obrovské bagre stáli zapadnuté v blate až po dvere kabíny."

„Ja už v živote nechcem vidieť," povedal Tad, „zosuv bahna. Videli ste už niekedy zosuv bahna? Je to také zlé ako láva zo sopky. Videl som, ako to pohltilo celé domy..."

„Viete, čo sa mi páči na Francúzoch?" ozvala sa hostiteľka.

V tej veľavýznamnej pauze, ktorú po otázke zámerne vytvorila, sa všetky oči upreli na ňu.

„Keď večerajú, bavia sa len o jedle. Jedlo, ktoré majú pred sebou, je témou ich najvážnejšej konverzácie. Nikdy by im nenapadlo zničiť si trávenie debatami o politike a už vôbec nie... o blate," predniesla ľadovo.

„Ale, drahá Edith," ohradil sa Tad, „blato je jednou z vecí, o ktorých je táto schôdza."

Otec Tim si pomyslel, že pohľad, ktorým obdarila svojho priateľského hosťa, bol zbytočne povýšenecký. „Toto," informovala ich hostiteľka, „je večera. Schôdza o blate sa bude konať v knižnici pri ohni a s pohárom brandy." Zľahka zabubnovala prstami po stole a usmiala sa.

Farárovi v tej chvíli čosi napadlo a nedokázal sa tej myšlienke ubrániť. Bolo to presvedčenie, že Pat Mallory sa zo schodov pravdepodobne hodil sám.

Po dezerte v podobe pomarančovo-kávovej torty s čerstvou šľahačkou, ktorú si na sklamanie ich hostiteľky vychutnal len očami, sa ospravedlnil, že si musí skontrolovať cukor. Cukrovka bola tou najotravnejšou chorobou, akú si človek mohol so sebou vziať na slávnostnú večeru.

V hosťovskej kúpeľni, zaplavenej lesklými poťahmi vo farbe lesných plodov a čiernym mramorom, urobil, čo musel, potom sklopil dosku na záchode a unavene si na ňu sadol. Pravdupovediac, bol by oveľa radšej, keby sa stretli v zborovej sieni v kostole, kde by všetci pili kávu z polystyrénových pohárikov.

Čo ak bude pršať celý ďalší týždeň? Alebo ešte horšie, ďalšie dva či tri týždne? V Mitforde sa to už stalo, keďže počasie v mestečku malo svoje vlastné exkluzívne pravidlá. V tom prípade ale nebudú môcť pokračovať práce na stavbe domova dôchodcov. Presunú teda partiu Bucka Leepera na povalu kostola, aby začali s prerábkou?

Znamenalo by to vopred vyčleniť veľkú sumu peňazí, úplne mimo rozpočtu na Dom nádeje, pričom na tento účel sa doteraz nevyzbieral ani cent. Okrem toho, ak prestane pršať, robotníci sa vrátia hore na kopec a práce na povale by ostali stáť, len celá svätyňa by bola pokrytá jemným prachom.

Začať teraz s prerábkou priestorov na nedeľnú besiedku by bolo predčasné, pomyslel si. Áno, v tejto otázke už mal rozhodne jasno. Blato nie je dostatočne pádnym dôvodom na to, aby sa spustil projekt s povalou.

Vstal, vyšiel zo záchoda a zamieril do knižnice. Napriek bubnovaniu dažďa na strešné okná vládlo v dome zvláštne ticho.

„Kde sú všetci?" spýtal sa Edith, ktorá mu vyšla v ústrety.

„Povedali si, že pôjdu, kým opäť nezačne liať, čo samozrejme začalo. Povedala som im, nech pokojne idú – Ed vás vezme domov."

„Myslel som si, že si všetci pôjdeme pozrieť tú vašu ilúziu v pracovni."

Mal pocit, akoby sa mu okolo krku uťahovala slučka. Zúfalo hľadal pohľadom Magdolen. Nestála náhodou pri dverách jedálne, keď kráčal po chodbe? Ak áno, musela sa vypariť.

Edith ho potiahla za ruku. „To si pozrieme neskôr. Len my dvaja."

Oheň v kozube jasne žiaril. Všimol si, že niekto prisunul pohovku bližšie k ohňu a na malom stolíku, kde si

nechal zápisník, bol teraz strieborný podnos, dva poháre a krištáľová karafa.

Je po ňom, ako by povedal Dooley.

Jedna vec bola, že ho požiadala o pastoračný rozhovor, pretože to je jeho práca. Úplne inou vecou však bolo, že ho tu držala proti jeho vôli.

Keď sa k nemu na pohovke prisunula bližšie, vyskočil na nohy a začal sa prechádzať po miestnosti. Povedal jej, že nedokáže dostatočne zdôrazniť, ako veľmi by jej pomohlo, keby sa zapojila do pomoci iným. Opäť by našla v živote rovnováhu. Možno by tým najlepším miestom, do ktorého by mohla vložiť svoj čas a energiu, bola detská nemocnica vo Wesley; on sám ju podporoval už roky. Momentálne zúfalo potrebovali finančné prostriedky na vybudovanie onkologického oddelenia a on si je istý, že je to zodpovedná organizácia, vďaka ktorej by pocítila skutočné zadosťučinenie z dobrej veci.

Prečo by sa mala zapodievať chorými deťmi, zafňukala, keď by z toho mala len depresie? A okrem toho, kde by na to vzala čas? Vypočítala mu ohromujúci zoznam nehnuteľností, ktoré jej Pat Mallory zanechal v opatere, vrátane budovy obchodu s obuvou s priľahlým pozemkom pri diaľnici, nehovoriac o budove, v ktorej sídlilo Bistro na Hlavnej.

Nakoniec stál pred ohňom, taký ospalý a vyčerpaný z dlhého dňa, ťažkej večere, Edithinho uplakaného monológu a tepla v miestnosti, že sa musel premáhať, aby sa nezrútil na zem.

O jedenástej sa vo dverách zjavil Ed Coffey s klobúkom v ruke a oznámil, že auto nenaštartovalo a bude chvíľu trvať, kým ho spojazdní. Zdalo sa, že sa mu pod kapotu akosi dostala voda.

Aké príhodné, pomyslel si zúfalo. Teraz už bolo príliš neskoro zavolať Dooleymu a povedať mu, že sa zdržal. Chlapec mal, samozrejme, číslo na Malloryovcov pre prípad, že by sa niečo stalo. S najväčšou pravdepodobnosťou však už tvrdo spal a vydával to ľahké, piskľavé chrápanie, o ktorom otec Tim dúfal, že nie je prejavom zväčšených nosných mandlí.

Dážď stále bubnoval na strešné okná, akoby po nich pochodoval celý prápor. Tam vonku v búrke by sa stratil, dáždnik by mu vytrhlo z rúk a odhodilo ho na strom a hodný kus cesty by kráčal v úplnej tme. Ak by sa vďaka Božej milosti aj dostal do mesta, mohol by ísť rovno do nemocnice na pohotovosť, pretože onedlho by už zomieral na zápal pľúc.

Odovzdane si sadol na pohovku, načo mu Edith položila ruku na koleno. Naozaj sa to nikdy neskončí?

„Edith," povedal pevne, presne tým tónom, o ktorom vedel, že ho Emma nenávidí, „bol to dlhý deň a obaja si potrebujeme oddýchnuť. Ja sa presuniem do kresla a zdriemnem si, kým Ed opraví auto."

„Nechcete si pozrieť ten môj očný kaz?" spýtala sa ublížene.

Namiesto odpovede prešiel ku kreslu, sadol si a ruky na hrudi si prekrížil ako oceľový pancier. Pre istotu si prekrížil aj nohy a tuho zavrel oči.

Zaslúžil si to. Sám si o to koledoval. Akoby si kľakol na kolená a žobral o to. Prečo Lewa nepožiadal, aby mu nabil batériu hneď po návrate domov, aby sem mohol prísť na vlastnom aute?

Ak naňho položí ruku, nebude mať na výber a ujde. Alebo by mohol upadnúť do kómy. Ak si dobre pamätá, človek jednoducho vypne a zvalí sa na zem. To by však bola pravdepodobne tá najkompromitujúcejšia poloha, v akej by sa mohol ocitnúť.

Ak sa z tohto niekedy dostane, tak... čo? Povie Cynthii, že to s ich vzťahom myslí vážne.

A bolo to vonku. Tá myšlienka čakala v úzadí na odhalenie, pripravená ho zaskočiť. No vôbec ho nezaskočila.

Namiesto toho ho zaplavilo definitívne poznanie, že Cynthia Coppersmithová je naozaj vzácny poklad. Jej milá povaha, úprimnosť, jej radosť zo života a svieža krása – prečo mu tak dlho trvalo, kým to dokázal oceniť? A prečo sa netešiť z nečakaného daru šťastia, ktorý by jej spoločnosť určite priniesla?

Cítil, ako sa mu po tvári rozlieva úsmev plný úľavy, a v srdci pocítil čosi ako slobodu.

Edith si sadla na opierku jeho kresla. „Mmmmm," zapriadla, „vyzeráte, že je vám pekne teplúčko."

Okamžite ho ovalil pach parfumu a zatuchnutého tabaku, no odmietol otvoriť oči. „Nie je mi teplúčko," precedil cez zaťaté zuby. „Chcem svoju posteľ a poriadny nočný spánok."

„A čoskoro ho aj dostanete!" odsekla. „Kedy sa vy vôbec dokážete uvoľniť?"

Domov sa viezol až za svitania so strhaným Edom Coffeym. Ani jeden z nich neprehovoril. Dážď medzičasom ustal do bledého mrholenia.

Čo ak by ho niekto videl, ako sa o piatej ráno vezie v aute Edith Malloryovej? Zosunul sa do koženého sedadla tak hlboko, že sedel až na kostrči.

Čo ak by minuli Percyho Moselyho, ktorý často prichádzal do Bistra už o piatej, aby si urobil účtovníctvo a naplnil kávovary?

Alebo čo ak by ho zbadala Winnie Iveyová cestou do pekárne?

Keď zastali pri obrubníku pred farou, bolo mu vidieť len temeno hlavy, prikryté tvídovou čiapkou. Mal pocit, že tá päťminútová jazda trvala aspoň pol dňa.

Ed sa otočil, keď farár otvoril dvere. Odkaz v očiach vyčerpaného šoféra bol jasný: *Je mi to ľúto. Nechcel som, aby sa to stalo.*

Chytil Eda za ruku. „Boh vám žehnaj," povedal s citom.

Keď sa popri dome vybral k zadným dverám, v živom plote zbadal niečo ružové. Bola to Cynthia v nočnej košeli a župane, vo vlasoch kopa natáčok. Uprene sa na neho dívala, zatiaľ čo Ed Coffey potichu odchádzal od obrubníka.

Jednu nekonečne trýznivú chvíľu na ňu tiež hľadel a v jej očiach videl jasný odkaz. V náručí držala premočenú Violetu, ktorá s najväčšou pravdepodobnosťou zostala vonku celú noc.

Zdvihol ruku, akoby chcel susedku pozdraviť, no ona sa prudko otočila a prebehla cez živý plot, župan za ňou vial ako korunovačný plášť. Ako tam stál a na plecia mu dopadali kvapky dažďa, počul, ako zabuchla zadné dvere.

Vďaka obedu so slečnou Sadie a Louellou mal konečne pocit, že sa naozaj vrátil domov.

Uvedomil si, že mu ich biely chlieb začal vyslovene chutiť, a dokonca aj ten tavený syr akoby mal v sebe istú lahodnosť.

„Zatiaľ som tie klobúky Olivii Davenportovej neodniesla," priznala sa slečna Sadie. „Dva plné mesiace dobrých úmyslov a nič viac! Ale s Louellou vyjdeme na povalu ešte tento týždeň a znesieme ich dolu, však, Louella?"

Pri ananásovom sorbete mu hostiteľka oznámila, že by si s ním rada v dohľadnom čase dohodla stretnutie. Nie dnes, dodala, ale čoskoro. Spomenul si na iné stretnutia so slečnou Sadie a na to, ako z nich vždy vzišlo niečo

zásadné. V tomto starom dome obklopenom papraďami sa už istotne rodil nejaký skvelý nápad.

Povedal jej o záhradných sochách, o machom obrastenom svätom Františkovi, ktorému chýbala ruka, o Madone s dieťaťom, o soche Ježiša nesúceho baránka a o zástupe cherubínov bez krídel. „Nádherné kúsky! Je ich tam dobrý tucet. Postaráme sa o to, aby ich zreštaurovali a umiestnime ich do záhrady pri kostole."

„Asi si na ne nespomínam," povedala. „Po požiari sme sa tam už nikdy nevrátili. Akoby tam došlo k strašnej smrti, o ktorej sme nikdy nehovorili. Dokonca sme sa tým smerom ani nepozreli, keď sme išli okolo.

No celé roky, keď som z okna hľadela na kopec, kde kedysi stála veža týčiaca sa k oblohe, videla som len hroznú prázdnotu, akoby z nebies niekto niečo ukradol."

Louella sa naňho pozrela a pokrútila hlavou. „Zlatko, bolo to hrozné."

„Louella, myslíš, že by si mala farára volať zlatko?"

„Ja si myslím, že by mala," odvetil farár.

„No dobre," pokračovala slečna Sadie. „Ocko urobil všetko, čo bolo v jeho silách, aby sa začal stavať nový kostol, a bohoslužby sme tam mali ešte predtým, než dokončili strechu. Pamätáš sa, Louella, sedávali sme na plátenných stoličkách, aké si ľudia brávajú na konské preteky, a okolo nás bola len drevená konštrukcia. Boli to krásne časy, také hojivé – čerstvé drevo, nový začiatok. Spomínam si, ako zneli naše piesne, takto pod holým nebom, kde hudbu zachytávali len tráva a stromy. Bolo to také príjemné a prosté, asi ako keď sa modlili prví osadníci.

Pamätám si, že v jednu nedeľu ráno sa tam zastavil Absalom. Stál vzadu, v rukách držal klobúk a Bibliu a potom prišiel dopredu a povedal nám: ‚Je mi to tak veľmi ľúto.' Myslel tým požiar, samozrejme, a všetko ostatné.

Viete, otče, dala by som vtedy čokoľvek za to, keby som sa mohla zaľúbiť do Absaloma Greera."

Niečo bolo treba urobiť, ale nevedel prísť na to, čo by to malo byť.

Volal znova a znova, no vždy sa mu ozval len ten istý útržok z jej záznamníka. Búchal jej na dvere v búrke, ale nenašiel ju. Sľúbil jej, že jej splní to bláznivé prianie, no neurobil pre to absolútne nič. A teraz toto.

Kvety. Pošle kvety.

Nepamätal si, že by niekedy predtým niekomu poslal kvety, s výnimkou vlastných narezaných ruží. Na druhej strane, ako by to vyzeralo – vystúpiť za úsvitu z auta inej ženy a vzápätí poslať kvety tej, ktorá ho prichytila priamo pri čine? Nezdalo sa mu to ako múdry krok.

Napíše list. Koniec koncov, bol celkom zbehlý v tom, ako dať svoje myšlienky na papier. *Drahá Cynthia.*

Stál a hľadel von z okna kancelárie.

Najdrahšia Cynthia.

Moja drahá Cynthia.

Cynthia.

Takto by mohol pokračovať hodiny. Možno aj dni. Dokelu!

„Potrebujete ostrihať," povedala Emma. Úplne zabudol, že je tu aj ona.

„Ešte niečo?" spýtal sa sarkasticky.

„Potrebujete sa viac vídať so svojou susedkou."

Kráčal domov v hustej hmle a premýšľal, kedy sa konečne objaví to svieže modré jesenné nebo. Vtedy by sa